

Noëlla Elpers

JAMES HOND

EN DE ZWARTE VORST

Van Halewyck

Inhoud

1. Ken je me nog?	9
2. De Lange Neuzen	16
3. Tiger T.	23
4. Een brave hond	30
5. Gehakketak	37
6. Een speciale gave	44
7. De zwarte vorst	51
8. James en James	60
9. De ster der Zee	67
10. De poortwachter	75
11. De vrouw met de snor	83
12. Springen door de tijd	91
13. Het Duinenkerkje	98
14. De verdwijning	107
15. Hiep, hiep, hiep...	115
Het leven van James Ensor	123

Waar ben ik?

Ik loop op een grasveld omringd door treurende bomen.

Ik bots tegen een stenen gevaarte aan.

Zie ik dat goed? Ligt daar een sappige kluiif? Ik zet mijn tanden erin, maar het gebeente is oud en stoffig. Er zit kraak noch smaak aan. Ik bijt nog eens door. Op dat moment verschijnen er twee kleine skeletten van mensen, met jurken aan. Ze dansen voor mijn ogen en zingen met schrille stem:

‘Wij zijn Tureluut en Firlefijn.

Laat vallen die knook!

Het moet het dijbeen

van onze meester zijn!’

Verschrikt laat ik het bot vallen.

‘Onze meester wil naar de wereld afdalen.

Als hij in de mist gaat verdwalen,

breng hem dan vlug

naar het dodenrijk terug!’

Bah! Ik wil die griezeltjes niet meer horen of zien...

'James! James Hond!'

De stem van Andreetje dringt door mijn slaap. Ik word met een schok wakker en voel mijn poten bewegen alsof ik van iets wegloop.

'Het leek wel of je rende in je slaap', lacht André.

Ik ril en gaap, ben blij dat ik weer wakker ben.

'Als je gedroomd had wat ik net droomde, zou je ook wegrennen', zeg ik.

Ken je me nog?

Mijn naam is Hond, James Hond.
Je bent me toch niet vergeten?
Zal ik je geheugen even opfrissen?
Voor diegenen die me nog niet kennen, is het trouwens
ook wel handig.

Op het eerste gezicht ben ik een doodgewone hond, meer bepaald een jack russell. Dat is een hondensoort met korte, kromme poten. Met die poten kan ik verrassend snel rennen. Mijn strakke pels is voornamelijk wit. Op mijn rug zit een zwarte vlek met een tikkeltje bruin. Door die vlek kan je mij herkennen als je mij tussen een troep andere jack russells zou zien staan. Het is mijn 'kenmerk'. Het gekke kwispelding aan het einde van mijn lijf is bruin en loopt scherp uit in een puntje. Mijn kop is ook bruin, uitgezonderd mijn spitse snuit: die is wit. Met die snuit lijkt het alsof ik

wat verschrikt kijk. Maar vergis je niet: ik ben nog voor de duivel niet bang! Door die witte snuit springt mijn prachtige reukorgaan in het oog. Die neus lijkt op een wilde kastanje. Dat zeg ik niet om op te scheppen, het is gewoon een magnifiek exemplaar. Het is een juweel: een echte speurneus.

Wat ruikt een hond met zijn neus, denk je?

Lekkere luchtjes of juist geurtjes die een mens-kind zoals jij niet graag ruikt? Ik moet toegeven: het plasje van een windhond vind ik opwindend en jij waarschijnlijk niet.

Maar mijn speurneus ruikt nog zo veel meer. Dat gevoelige reukorgaan ruikt PROBLEMEN. Mijn neus ruikt zelfs problemen die een mens niet eens opmerkt. Dat zal je wel horen als ik mijn volgende avontuur vertel.

Nog even dit: ik ben verzot op champignons. Rauw, niet gebakken. Die zijn gelukkig gemakkelijk te krijgen in het restaurant waar ik woon. Ik woon namelijk nog steeds bij Andreetje van 't Zeetje. André is lang en zo kaal als een speelbal. 't Zeetje is zijn restaurant in de Kortestraat in de Stad aan Zee. Het is er meestal razend druk, want André serveert de beste zeetong van de Belgische kust voor de zachtst mogelijke prijs. Je weet toch wat een zeetong is? Dat is geen tong zoals die in je mond. Het is een platte vis die je lekker kan braden in de pan, zwemmend in de boter.

Als je mijn vorige avontuur gelezen hebt, weet je dat André mijn baasje lijkt, maar in feite mijn vriend is. Ik ben geen hondje voor aan de lijn. Hij vertrouwt me. Elke namiddag ga ik er in mijn eentje op uit om een hoopje in de goot te leggen.

Vind je dat vies? Komaan zeg! Een hoopje in de goot leggen is lang niet zo erg als wat jullie mensen doen. Mensen leggen hun drolletjes allemaal in hetzelfde hokje dat ze 'het toilet' noemen. Bah!

Andreetje en ik verstaan elkaar. Ik begrijp elk woord dat hij zegt en hij voelt mij aan als ik duidelijke hondentaal spreek.

In de zomer is het topseizoen aan zee. André heeft dan mensenhulp in het restaurant. In de herfst, winter en lente zijn wij maar met z'n tweetjes. Dan help ik André door de bestellingen van de tafels op te pikken en de rekeningen te brengen. Ik loop voortdurend heen en weer tussen het restaurant en de keuken. In de zomer stellen die mensenhulpjes mijn diensten als kelner echter niet op prijs. Ze vinden dat ik in de weg loop. Daarom ga ik er in die periode vaak ongemerkt vandoor. Ik kuier over het strand alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Als ik een agent of een strandwachter zie opduiken, ga ik vlug liggen. Dan doe ik alsof ik bij mensen hoor die op het strand liggen te bakken als haringen.

Zo, nu heb ik in het kort verteld wie ik ben. Er zijn natuurlijk nog een hoop details die ik hier niet herhaal. Die kom je in de loop van dit verhaal vanzelf wel te weten.

Je denkt toch niet dat ik niets meer te vertellen heb? Voor een hond met een speurneus valt er altijd iets te beleven. Het leven zit vol raadsels die erom vragen om opgelost te worden.

In de derde winter van mijn leven in 't Zeetje hadden André en ik last van een winterdipje. Na de kersttijd haalde André het lichtsnoer en de glitterballen uit de kerstboom. Hij sleepte de boom naar buiten en veegde het spoor van naalden op. Tussen de middag was het restaurant gesloten. Dan zat André op een kruk in de veranda voor het restaurant. Hij zette zijn voeten op de vensterbank. Sombor keek hij naar buiten. Ik ging naast hem zitten en hoorde hoe de regen tegen de ruiten kletterde.

‘Nu beginnen de donkerste dagen van het jaar’, zei André somber.

Ook op straat waren de lichtbomen één voor één verdwenen. Het was nog steeds putje winter en de duisternis werkte op het gemoed van mens en dier. Mensen kwamen alleen buiten als het nodig was. Je zag weinig volk op straat. Slechts af en toe duwde de wind een paar klanten naar binnen. André en ik hadden het rustig. Té rustig. Als er geen levende ziel in 't Zeetje te bespeuren was, pakte André een krant en ging daarmee aan een tafel zitten. Ik lag bij zijn voeten en hoorde het papier ritselen. Veel vroeger dan in de zomer trok André zijn regenpak aan dat als een slobberige pels om zijn lijf hing. Hij deed ook zijn hoge laarzen aan. Zoals elke avond gingen we samen even uitwaaien op het strand. André stapte moedig de zee tegemoet, maar echt diep ging hij niet in het water staan. In de zomer was dat wel anders. Als het overdag mooi weer geweest was, kleepte hij zich uit en ging zwemmen. Ik plonsde vrolijk rond hem in zee. Dat deden we in de winter natuurlijk niet.

Ik stond te rillen op het strand. Ik was kletsnat van het rennen door de kuilen die de zee als een grote hond op het strand gegraven had.

André draaide zich naar mij om.

‘Kom je niet even in het water, James?’ riep hij boven de gierende wind uit.

‘Te koud’, jankte ik. Ik mag dan wel een held zijn, gek ben ik niet.

We keken samen naar de verre lichtjes van de schepen die voorbij voeren. Ik wist hoe koud het op een schip kon zijn. Ik was blij dat ik straks weer in mijn warme mand zou liggen. Gelukkig had André er snel genoeg van bij dit weer.

Nooit was het in ’t Zeetje zo knus als na een winterse wandeling.

